

Algis Mačiulis

EGLUTĖ

1963

GEGUŽIS

Nr. 5

eglutė

vaikų laikraštėlis

TURINYS

	psl.
Pavasaris — A. Kašiubienė	3
Dovana motulei — D. Brazytė	4
Vakar — O. Mikailaitė	7
Prašymas — Danutė	8
Linksmiau	8
Gražioji Nemuno šalis — Vytautas Kasniūnas	9
Mislės — surinko N. Jankutė	12
Dovana mamytei — Danutė Lipčiūtė	13
Rūta ir Vytenis — Birutė Vindašienė	14
Kvietimas į "Eglutės" Šventę	15
Mišių giesmės — J. Gaubas ir St. Yla	16
"Eglutės" Šventės programa	17
Gintuko nuotykis užmiestyje — Aloyzas Baronas	19
Antanukas keliauja — A. Bendorius ..	24
Truputį pagalvok	26
Debesies galvosūkis	27
Pas skaitytojus	28
Mūsų kūryba	29
Pašto dėžutė	31
Galvosūkių atsakymai	31
Šventės ir vardinės — St. Yla ir A. Salys	32

GEGUŽIS
1963

LEIDŽIA

Lietuvių Kultūros Institutas

REDAGUOJA IR ADMINIS-
TRUOJA Nekaltai Pradėtosios
Marijos Seserys

Prenumerata metams — \$4.00,
atskiras numeris 40 centų. Pini-
gus, užsakymus, adresų pakeiti-
mus ir raštus prašome siųsti ir
visais redakcijos ir administra-
cijos reikalais kreiptis:

"EGLUTĖ",
Immaculate Conception Convent,
R. F. D. 2,
Putnam, Connecticut.

ILIUSTRACIJOS

Eglė Muliolienė — psl. 1, 3, 32.
P. Kaupas — 4, 5, 6, 9, 11, 12.
O. Mikailaitė — 7.
P. Osmolskis — 8.
E. Marčiulionienė — 13.
A. Balukas — 20, 22, 23.

EGLUTĖ—THE LITTLE FIR.
Magazine for children. Publish-
ed monthly except July and
August, by the Lithuanian Cul-
tural Institute. Office of Pub-
lication, Immaculate Conception
Convent, R. F. D. 2, Putnam,
Connecticut. Subscription \$4.00
yearly. Single copy 40¢. Entered
as second class matter March
27, 1952, Putnam, Connecticut,
under the act of March 3, 1879.

IMMACULATA PRESS
Putnam, Connecticut

Albina Kašiubienė

Ore plazda vyturelis,
Anksti rytą pasikėlęs,
Čiulba jis artojui dainą,
Jau pavasaris ateina!

Tu graži, Tėvyne miela,
Myliu Tave visa siela,
Tavo vardas Lietuva,
Tu brangi man ir sava.

Tulpė skleidžia savo žiedą,
Miškuos, gojuos paukščiai gieda;
Upė kalba akmenėliui,
Linksma lauke piemenėliui.

Ir žibutė kalne žydi,
Rasos lašai ją palydi,
Saulė beria spindulėlį,
Ir atvožia pumpurėlį.

Žydi žemė, žali gojai,
Laukus aria mūs artojai,
Sesės rūtą žalią skina,
Laimę į vainiką pina.

Bėras žirgas, lino gijos,
Baltos drobės ir lelijos,
Kryžiai lydi šalia kelio,
Prie pasvirusio berželio.

1963, GEGUŽIS

LIETUVOS
NACIONALINĖ
M. MAŽVYDO
BIBLIOTEKA

DOVANAMOTULEI

D. Brazytė

Artėjo Motinos Diena. Visi Elenutės skyriaus mokiniai atsidėjo lipino dovanėles mamytėms. Suolai ir grindys buvo aptaršytos skaisčiai raudono popieriaus atkarpomis, blizgučiais bei mezginiais. Tik vienas Andriukas nenoromis kažką braižė savo popieriaus lape, vis nesiryždamas pradėti. Net mokytoja, akylai stebinti vaikus, patarian-ti jiems ir pamokanti, berniuko neragino paskubėti. Andriukas buvo naujas mokiny. Toks lėtas, liūdnomis akimis vaikutis. Jis dažniausiai laikėsi nuošaliai nuo vaikiškų žaidimų ir klasės išdaigų, pašnekintas rausdavo bei mikčiodavo. Vaikai iš jo juokdavosi.

Elenutė taip pat kirpo kreivoką širdį, išsiblaškiusi brėžė joje sukumpusias raides, kurios turėjo išreikšti meilę motulei. Tačiau apie motiną mergaitė nedaug tegalvojo. Sekmadienis ateis ir vėl praeis, bene pirmas kartas? Bet tuoj po Motinos Dienos Elenutės gimtadienis! Mergaitės mintys buvo užimtos puikiausiomis dovanomis, ryškiaspalviais balionais ir triaukščiu pyragu.

Į pokylį mama leido pakviesti visą klasę! Reikėjo tik kaip nors sulaukti iki Motinos Diena praeis... Besvajodama Elenutė ir sveikini-mą pirmoji pabaigė. Ne taip jau puikiai išėjo, bet mamytė vistiek pagirs, padėkos ir įsidės į stalčių. Mergytė buvo jai nupirkusi dar saldainių dėželę, tačiau, vis tik atidarė pažiūrėti ar dailūs saldainiukai, vos paragavo vieną, antrą... Nejučiomis dėžutė ištuštėjo. Elenutė nei pati nesuprato, kaip tai įvyko. Gal kitai Motinos Dienai geresnę do-vaną sugalvos, mama saldainių vistiek nemėgo, visus jai pačiai atiduodavo. Dabar Elenutės galvoje sukosi kitokie reikalai.

Reikėjo į gimtadienio šventę pakviesti Andriuką. Mamytė taip būtinai liepė, veltui mergaitė tvirtino, kad jis netiks į linksmą svečių būrį. Berniukas, tiesa, apsidžiaugė, tik abejojo ar išleis jį namiškiai.

— Jeigu aš pati paprašysiu, leis! — nutarė Elenutė.

Pamokoms pasibaigus, abu vaikai pasuko Andriuko namų linkui. Ne tik Elenutė, bet taipgi joks kitas berniuko mokslo draugas, jo namuose niekuomet nebuvo apsilankęs. Vaikai net kalbėjo, kad jo tėvas turi maišus pinigų sodelyje pakasęs, dėl to kieme šuoliuoja du

milžiniški šunys, kurie visus neatsargius svečius ryte praryja. Mergaitė tokiomis šnekomis netikėjo, bet, žengdama pro vartelius, jautė baimės virpulį nugaroje.

Kieme jiems niekas kelio nepastojo. Tik žolė buvo rūpestingai nupiauta, krūmeliai kruopščiai apkarpyti. Visur viešpatavo nejauki tvarka.

— Nelipk ant žolės — sušnabždėjo berniukas — Ponia Irena barsis...

Elenutė susiraukė. Jos kieme galėjai bėgioti po visą veją, verstis kūliu ir šokinėti. Ir kojas niekuomet nereikėjo šluostytis prie durų. Tiesa, mamytė prašydavo tai padaryti, bet už nepaklausymą bausmių neskirdavo. Tačiau prie Andriuko buto durų reikėjo net batus nusiauti. Mergytė pagalvojo, jog čia gyventi būtų labai nesmagu.

— Andriau, ar tai tu? — juos pasitiko aštrus moteriškas balsas. Berniukas krūptelėjo.

— Kiek kartų sakiau, kad neparsivestum svetimų vaikų pirma manęs neatsiklausęs!

Mergytės akys didėjo ir didėjo iš nustebimo. Jos namuose nuolat švaistėsi kaimyninių vaikų būrys. Mamytė visus mielai vaišino pyragaičiais, kalbindavo, net žaisti kartais padėdavo.

— Norėjau paklausti, ar Andriuką leistumėt į mano pokylį — bailiai sumikčiojo mergaitė.

— Su tuo vaiku man amžina bėda! — išskėtė rankas moteriškė.

— Geriau klausk jo tėčio, ne nuo manęs tai priklauso...

— Aš pats paklausiu, — pusbalsiu tarė vaikas, — tu geriau eik namo.

Elenutė labai mielai patarimu pasinaudojo. Tas namas, nors puošnus ir turtingas, pasirodė jai toks šaltas, nejaukus.

— Manai išleis? — abejojo mergaitė. — Tavo mama nelabai kvietimu patenkinta buvo...

— Tai ponia Irena, — liūdnai atsako Andriukas. — Mamytės neturiu, ji tik auklė.

Elenutė spoksojo į ją išplėstomis akimis. Staiga apsisuko ir tekiną pasileido per puikųjį kiemą nesirūpindama, kad jos kojos trempė šviežią žolę. Mergaitės galvoje zujo baisios mintys, o, akyse rinkosi karšti ašarų lašiukai.

— Vargšas Andriukas! Mamytės neturi. Už tai viskas taip nyku jo namuose. Argi ir mūsų namai pasidarytų tokie nemalonūs be mamytės?

Mergaitė galvodavo, kad kiekvienuose namuose būtinai yra mama. Kas gi kitas siūtų naujas sukneles, pamyluotų ir užtartų tėveliui susirūstinus. Kaip dažnai Elenutė būdavo nepatenkinta mamos taisyklėmis, jos neklausydavo, ožiudavosi. O Andriukas turi klausyti visai svetimos, piktos moteriškės.

— O, o! — sudejavo Elenutė. Nejaugi ji tikrai ruošėsi pradžiuginti mamytę Motinos Dienoje su tokiu menku, nedailiai atliktu, darbeliu? Pati, tuo tarpu, tikėjosi gausių dovanų savo gimtadieniui. Jei gu mama nupieštų jai tokią kreivą širdį ir daugiau nieko! Suprato mergytė, kad tik apie save galvoti norėjo, motulės rūpestį ir meilę priimdama kaip užtarnautą dalyką.

Vertingesnę dovaną nespės iki Motinos Dienos padaryti, bet už tat pasistengs daugiau mamytei padėti, ją nuoširdžiau mylėti ir gerbti. Dovanos ji mamai naują Elenutę, daug paklusnesnę, paslaugesnę ir tikrai mamytės meilės vertą. Tokia bus jos dovana Motinos Dienai.

VAKAR

O. Mikailaitė

*Man vakar mama sakė,
Kad tai tas pats Dievulis
Sutvėrė
Ir mane ir gėlytę.*

*Ir vakar sužinojau,
Kad gerasis Dievulis
Davė
Man rankutes ir kojas,
Nubėgti į darželį
Ir nusiskint gėlytę.*

*Aš vakar atsiklaupus
Šalia baltos lovytės,
Dievuliui padėkojau
Už save ir gėlytę.*

PRAŠYMAS

Danutė

Marija, Motina šventa,
Tau mano gėlės, tau malda,
Tau mintys gražios ir darbai,
Vaikystės metų rūpesčiai.

Globok svajones ir planus,
globoki šeimą ir namus:
mamytę, tėtį, sesutes,
broliuką ir laukų gėles.

Mokytis, melstis ir klausyt,
Marija, mane išmokyk,
sypsotis, dirbti ir dainuot
ir Tau už viską padėkot!

LINKSMIAU

— Kur Cezaris pralaimėjo pirmą kartą? — klausia mokytojas.

— Keturiasdešimt - antrame puslapyje, pone mokytojau, — atsako mokinys.

— Žiūrėk, mielas Joneli, visi viščiukai jau seniai sutūpė miegoti, eik gulti ir tu! — ragina mama.

— Taip, mamyte, bet ir senė višta kartu su jais miega! — atsako Jonukas.

— Mama, — džiaugiasi namo grįžusi dukrelė, — mūsų klasės auklėtoja tokia gera, aš ją labiausiai myliu!

— Džiaugiuos, vaikeli!

— Tai dėl to ir pasilikau toj pat klasėj antrus metus.

— Ar tau patinka mūsų gydytojas, Joneli?

— Už ką jis man turi patikti? Maniau, jog bent dvi savaites nereikės eiti mokyklon, o jis mane išgydė per dvi dienas.

— Ar buvai pas mėsaininką, Petriuk?

— Buvau.

— Ar jis turi kiaulės kojų?

— Nežinau... Jis buvo apsiavęs.

Pasakojimai ir padavimai

Vytautas Kasniūnas

Lietuva yra nepaprastai gražus kraštas ir dėl to ją dažnai vadiname pasakos šalimi.

Nors ji ir nėra didelė, bet kiek daug joje gamtos grožybių: kalnų, kalnelių, melynųjų ežerų ir ežerėlių, upių ir upelių. Ir visos tos gamtos grožybės, neišskiriant nė didžiulių akmenų bei gausybės pilių liekanų bei piliakalnių ir milžinkapių, yra apipinti gražiais pasakojimais, padavimais.

Vieni iš jų yra surišti su praeitimi, su istorija, kiti mūsų senolių sukurti, kurie buvo pasakojami kartų kartoms.

Per gausybę metų, tie pasakojimai pasakorių buvo padailinami, šiek tiek pakeičiami, bet pagrindinis turinys mažai keitėsi.

Mes dabar ir pradėsime lankyti gražiąsias Lietuvos vietas ir pasiklausyme senų žmonių pasakojimus apie jas.

KOVA TARP VELNIO IR MILŽINO

Ilgus šimtmečius gražiai ir ramiai gyveno žmonės Pasvalio apylinkėse (suraskite tą vietovę žemėlapyje).

Pro čia teka plati Mūšos upė, vingiuoja per laukus ir klonius Lėvens, Pyvesos ir Švalios upeliai. O kokia gausybė paukščių čiulbuonėlių gyveno paupių krūmuose, soduose, miškuose, kokiais gražiais balsais jie čiulbėdavo!... Net pats karalius Zigmantas Augustas čia viešėdamas mėgo praleisti ilgas valandas, besiklausydamas paukščių čiulbėjimo.

Bet po vienos audringos nakties gražus ir ramus žmonių gyvenimas pasikeitė.

Netoli nuo Talalos upelės santakos su Mūša, kur stovėjo garsi vietos valdovo pilis, Brazdigalio laukuose buvo didelis kalnas, iš kurio viršūnės naktimis pradėjo rodytis aukštyn lekiančios ugninės vilyčios.

Stebėjosi žmonės, stebėjosi tuo įvykiu ir pats valdovas ir įspėjo gyventojus, kad čia kas nors negero darosi.

Ko buvo bijotasi, tas įvyko. Pradėjo dingti arkliai, galvijai, o pagaliau pradėjo dingti ir žmonės, ypatingai jauni vyrai ir mergaitės.

Tada valdovas įsakė pilies kariams pradėti sekti, kas toje kalno viršūnėje darosi, kokios piktos dvasios apsigyveno.

Ir jie pamatė, kad kai tik saulė pradeda tekėti, iš kalno viršūnės, kur buvo padaryta kiaurymė, išeina jaunas, stiprus vyras, o nakties metu — žibančiom akim, su ragais ir uodega baisi baidyklė.

Ir atsitiko taip, kad vieną naktį dingo karvedžio labai graži ir jauna duktė, kurią buvo pamilęs pilies valdovas ir rengėsi netrukus ją vesti.

Užsirūstino valdovas, sukūrė pilies kuore ugnį, sušaukė ginkluotus vyrus ir nužygiavo prie kalno.

Kai jie apsupo kalną, staiga iš jo viršūnės kiaurymės pasipylė ugnies vilyčios ir pasirodė velnias.

— Ginklais manęs nenugalėsite, — sušuko jis. — Pagrobti žmonės ir tavo, valdove, sužadėtinė gyvena mano puikiuose požemio rūmuose.

— Atiduok man visus savo žmones, o aš tau gražinsiu numylėtą mergaitę, duosiu daug žemių, turtų, turėsi viską, ką tik norėsi, — sakė jis Valdovui. — Duodu tau tris dienas apsigalvoti.

Nusiminė Valdovas ir grįžo su kariais į savo pilį. Jis labai mylėjo savo žmones, o žmonės jį gerbė ir mylėjo. O dar labiau širdį gaudino netekus mylimos mergaitės.

Ir taip jis sėdėjo pilyje giliai susimąstęs ir galvodamas, ką reikia daryti. Negalėjo jis nei miegoti, nei valgyti.

Bet kai trečios dienos ankstų rytą jis tarėsi su savo kariais, staiga tolimoje išgirdo gražiai skambančius dainos garsus. Kuo toliau, tuo labiau jie skambėjo. Ir kas taip gražiai ir garsiai gali dainuoti, — ėmė visi galvoti.

Taip visiems besistebint nauju įvykiu, staiga sušuko pilies bokšto sargybinis: milžinas Lėvuo ateina, mūsų gerasis milžinas.

Nušvito žmonių veidai ir džiaugsmingi nubėgo jo pasitikti.

Milžinui nereikėjo pasakoti, kas atsitiko jo gimtajame krašte. Sužinojęs iš gerųjų deivių, jis pats atskubėjo padėti savo žmonėms.

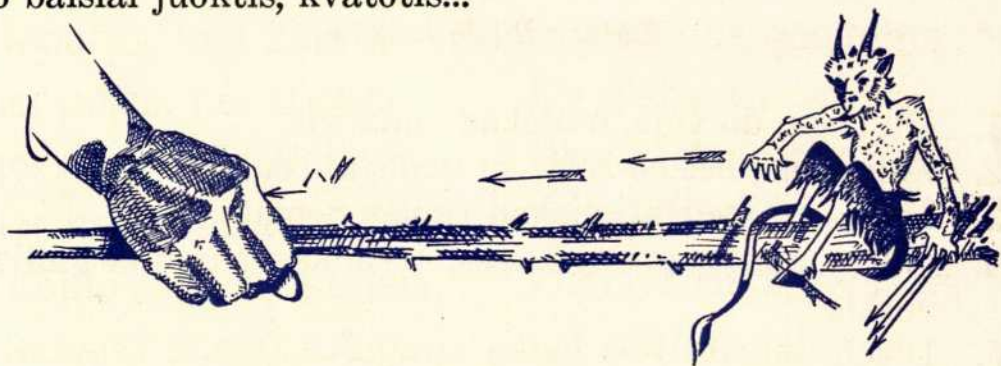
Susirinkus visiems pilies ir apylnikės gyventojams, milžinas Lėvuo su jais nuėjo prie kalno.

— Pasirodyk tu man, piktoji baidykle, — sušuko milžinas.

Tyla...

— Pasirodyk, — sušuko dar kartą taip garsiai, kad net vėjas nuūžė medžiais.

Išlindo iš kalno viršūnės skylės velnias su pagrobtais žmonėmis ir šimtais ugnies vilyčiom ginkluotas, ir pradėjo baisiai juoktis, kvatotis...

— Aš šio krašto valdovas, — sušuko jis taip pat galingai. Ir paleido daugybę vilyčių.

Supyko geroji milžino širdis, kad vožė jis medžio šaka velniui, paskiau griebęs ranka delne jį sugniaužė ir nugarmino į kalno skylę, ją užversdamas žemėmis.

Po to, šalia šito kalno, kur velnias gyveno, jis supylė kitą didesnę kalną, kad žmonės prisimintų jo žygį.

Ir jei jums kada nors teks lankytis Pasvalio apylinkėse, būtinai aplankykite Brazdigalio viensėdijoje esantį velniakalnį ir milžinkapį ir pasiklausykite žmonių pasakojimų apie tuos du kalnus.

MĮSLĖS

Surinko Nijolė Jankutė

1. Du bėga, du veja, o niekad nepaveja.
2. Žalia žolė, bet ne žolė; su uodega, bet ne pelė.
3. Lygus su medžiu, niekad saulės nemato.
4. Girioj gimęs, girioj augęs, į rankas paimtas gailiai verkia.
5. Dviem pupom visa lauką apsėja.
6. Visi joja, o niekas nepašeria.
7. Mažas puodelis, gardi košelė.
8. Raudonas ponaitis, pilve akmenaitis.
9. Pana po žeme, jos kasos lauke.
10. Aukštas ponas pypkę rūko.

(Atsakymai psl. 31)

DOVANA MAMYTEI

Danutė Lipčiūtė

Pasėjau aš gėlyčių
Mamos Dienos proga,
jau kalasi galvytės
žalsvąja garbana.

Nenoriu, kad žinotų
nei pelės, nei špokai,
net katinėliui Pilkiui
dar nesakiau visai.

Tuojau lapeliai supsis,
žiedeliai susikraus,
prašysiu aš saulutės,
maldausiu aš lietaus,
kad taurės atsivertų
su žibančia rasa,

kaip akys mano mamos,
kai žiūri į mane.

Vėjelio paprašysiu –
švelniai tepalinguos
ir gera bus gėlytėms:
lyg glėbyje mamos.

Bitutė skris pro šalį,
lysvelėj apsistos,
klausys žiedų auselės
lyg motinos dainos.

Nes gėlės ir bitelė,
saulutės šiluma,
rasa, daina, vėjelis –
tai tu, tai tu – Mama...

Q.B.J.

RUTA IR VYTENIS

Birutė Vindašienė

Iliustravo Rima Krutulytė, 11 m.

Vos tiktai atšilo oras,
Grėbiam pievas, dažom tvoras,—
Kur anksčiau gulėjo dulkės,
Žydi margaspalvės tulpės.

Ir narcizai gražiai žydi,
Audrė grožio jiems pavydi,
Tad įbėgus į darželį,
Davė savo kojoms valių.

Vieną tulpę ji nuskyne,
Kitą po padu pamynė,
Čia užlipo, tą nulaužė,
Žodžiu, viską ji išdaužė.

Na, tai kas, mama juk gali,
Sutvarkys ir vėl darželį.
Vėl žydės rausva rožytė,
Jeigu nenuskins Audrytė.

O Vytenis ir Rūtėlė
Tvarko prie namų darželį,
Jie ir laistys, ir ravės,
Savo mamai daug padės.

Kai jie pro darželį eina,
Vis prisimena tą dainą
Apie sesę Lietuvos
Ir kaip rūtos ten žaliuos.

Jų mamytė gėles myli
Ir vis šypsosi joms tyliai,
Ką ji mato tuos žieduos
Tik daina teišdainuos.

Motinos Dienoj iš ryto
Prisiskins jie daug žiedų,
Eis pasveikinti mamytę,
Palinkėti jai jėgų.

KVIETIMAS

į vaikų žurnalo "EGLUTĖS" šventę

Lietuvių Bendruomenės iniciatyva vaikų žurnalo "EGLUTĖS" šventė įvyks 1963 m. birželio mėn. 2 d., sekmadienį "EGLUTĖS" tėviškėje, Putnam, Connecticut.

I šventę kviečiami

visi, bent iš rytinio JAV pakraščio lietuvių kolonijų "EGLUTĖS" skaitytojai, klausytojai ir palaikytojai.

Šventės dalyviai vaikai, tinkamai laiku įregistruoti, gaus šventės dalyvio ženklelį pritaikomą prie drabužių ir dėvimą šventės metu. Vaikus užregistruoti ligi gegužės 24 d., pranešant vardą, pavardę, amžių ir adresą.

Šventės programa

atliks patys vaikai. Organizuotai prisidėti kviečiamos šeštadieninės mokyklos, lituanistiniai būreliai ir t.t., taip pat ir paskiri vaikai, nors tų mokyklų nelanko.

Ne vėliau, kaip ligi š. m. gegužės 24 d., visos šeštadieninės mokyklos prašomos "EGLUTĖS" adresu pranešti kaip jos dalyvaus programoje: kokius dalykus įtraukti, kiek minučių užtrunkančius, su kiek dalyvių ir t.t.

Tą patį prašoma pranešti ir apie paskirus vaikus, galinčius programoje dalyvauti.

Šventės metu bus ir "EGLUTĖS" parodėlė; taip pat bus galima išigyti gaunamus kitus vaikų literatūros leidinius.

Gerb. mokytojai, tėvai, vaikų vadovai bei globėjai labai maloniai prašomi sudaryti sąlygas vaikams pasiruošti ir padėti jiems šventėje dalyvauti.

I "EGLUTĖS" Šventę nuoširdžiai kviečiami su vaikais drauge atvykti tėvai, mokytojai, vadovai bei jų šeimos nariai su bičiuliais.

"EGLUTĖS" Šventei ruošti

KOMISIJA

MIŠIŲ GIESMĖS

Melodija: V. Gaubo
Žodžiai: Kun. St. Ylos

MIŠIŲ PRADŽIAI

Andante mf

1. Pa-si-gai-lėk ma-nęs, o Vieš-pa-tie, Pa-si-gai-lėk, o ge-ras Kriš-tau. Štai, pas-tu-ve ne-ver-tas griž-tu, Sa-vo kal-tas tau iš-pa-tis - tu - Pa-si-gai-lėk ma-nęs..

2. Garbė aukštybėse tau, Viešpatie, Ramybė žemės gerai valiai! Meldžiu tave, o Visagali, Atlaidžia rodyk savo galia — Pasigailėk mane!

3. Tikiu tave, Kūrėjau Viešpatie, Ir tavo Sūnu Jėzu Kristu! Ir Šventą Dvasią išpažistu, Tave, Trejybę, melsti dris-tu — Pasigailėk mane!

AUKOJIMUI

Andante

1. Pri-imk, o Tė-ve Vi-sa-ga-li, Šią os-ti-ją ne-kal-tą. Au-ko-jam šir-dį, pro-tą, va-lią, Ap-ver-ką sa-vo kal-tą.

2. Aukojam taurę tyro vyno, Vandens mažytį lašą. Nemarią viltį atgaivinę, Dievybės ženklo prašom.

3. Pašventink auką šią malonia, Priimk lyg kvapnų dūmą. Pakeisk vaisių žemės klonio, I tikrą Kristaus kūną.

4. Tegu stebuklas tavo galios Paruoštą auką lyd, O šventas, šventas Visagali, O amžiu Dieve didis!

KONSEKRACIJAI

Moderato mf

1. Pa-gar-bin-tas, kurs a-tei-mi, Gol-go-tos au-ka gai-vi-ni, o Jė-zau, Die-ve ma-lo-nūn-gas. Tau gie-da cho-rai am-ži-ni, Ir mes ant ke-liu pul-da-mi, Mal-dau-jam, bū-ki gai-tes-tin-gas!

2. Pagarbinta tavo valia, Palenk visus savo galia, Teįydi tavo karalystė!

Ir mūsų sielų nemarioj, Kaip kylančioj dangaus žaroj, Tave, o Jėzau, leisk išsvyt!

KOMUNIJAI

Moderato mf

1. Šir-dis ull-tim pra-i-ly-do, Ta-vas il-qė-tis dris-tu, A-teik i ma-no šir-di, A-teik, o ma-no Kris-tau.

2. Nušvinta man lyg saulė Zmogybė ir dievybė, Atgimstu vėl iš naujo Šventoj širdžių vienybėj.

3. Tik tau, kurs pasigaili, Tik tau, o mano Kristau, Garbė, dėka ir meilė Širdy manoj pražysta.

MIŠIŲ PABAIGAI

Con moto mf

1. Sū - naus pa - gar - bin - tas. Žmo - nių pa - šlo - vin -
tas. O Tė - ve Am - ži - nas, - Lai - mim - ki mus!

2. Širdį atnaujinęs,
Dvasią nuskaidrinęs,
O Kristau Viešpatie, —
Stiprinki mus!

3. Į žemės darganą,
Į darbą varganą,
Dvasia Švenčiausioji, —
Lydekite mus!

"EGLUTĖS" Šventės **PROGRAMA** 1963 birželio 2 d.

- 10:00 val. pradeda registraciją. Šventės dalyviai vaikai gauna Šventės dalyvio ženklelį.
- 11:00 val. **Vėliavų pakėlimas** vėliavų aikštėje.
Dalyvaujama organizuotai vietovėmis su savo vadovais. Himnus gieda visi. Šventės atidarymo žodį taria L.B. atstovai.
- 11:30 val. **Šv. Mišios.** Rikiuotėje vietovėmis visi sueina į koplyčią.
Šv. Mišias atnašauja vienas didžiausiųjų "Eglutės" palaikytojų Prel. Pr. Juras. Pamokslą sako Kun. St. Yla.
Visi gieda muz. J. Gaubo parašytas Šv. Mišių giesmes.
- 12:30 val. **Susipažinimas** ir "Eglutės" spaustuvės apžiūrėjimas.
Grupėmis Šventės dalyviai galės apžiūrėti "Eglutės" leidimo, spausdinimo bei siuntinėjimo eigą, pačioje spaustuvėje.
Pietų pertrauka. Valgiu pasirūpina ir valgo grupėmis vietovės. Bus suorganizuotas valgių bei vaisvandenių bufetas, kuriame norintieji galės ką nori nusipirkti.
- 2:00 val. **Programa.**
Visi susirenka į salę. Sveikinimo žodį pasako Prel. P. Juras. Programai vadovauja p. K. Marijošienė. Programą atlieka vaikai grupėmis ir paskirai, iš anksto atitinkamai įregistruoti.
- 5:00 val. **Vėliavų nuleidimas** ir Šventės užbaiga. Dalyvauja visi organizuotai vietovėmis. Atsisveikinimo žodį pasako "Eglutės" redaktorė. Himnus gieda visi.
Skirstomasi namo.

GINTUKO NUOTYKIS UŽMIESTYJE

Aloyzas Baronas

Gintuko tėvai toli už miesto turėjo didelį sklypą, kuriame augo keletas didelių ąžuolų, tankių krūmų, o sklypo gale tėvelis išbedžiojo daržą, kuriame sodino bulves, žirnius, svogūnus, pamidorus ir braškes. Taip pat sklype buvo pasodinta keletas obelaičių. Augo ir didelių obelių, bet jos buvo laukinės ir maži obuoliukai buvo nors ir gražūs, bet nescanūs. Gintukas juos mėtydavo į krūmus ar žiūrėdavo, kaip rudenį jie tykšta, metami į storus ąžuolus.

Vieną rytą tėtis, mamytė, senelis ir dėdė Juozas rengėsi vykti į sklypą. Ten jie ruošėsi dirbti darže, patręšti obelaites, sukasti keliuką. Gintukas irgi labai norėjo važiuoti. Tėtis sakė, kad turi būti su močiute namie ir padėti saugoti mažąją broliuką, bet Gintukas labai prašėsi. Važiuoti dvidešimt mylių per miestą ir laukus Gintukui buvo labai malonu. Gintukas labai prašėsi ir tėtis pasakė:

— Gerai. Aš paimsiu dažų, teptuką ir tu žaliai nudažysi stalą, ant kurio vasarą nuvažiavę valgome. Jis jau labai nusišėręs.

Gintukas labai nudžiugo ir visa kelią važiuojant džiaugėsi. Rytą turėjo būti Motinos Diena ir Gintukas matė languose išstatytas reklamas, siūlančias mamytėms dovanas. Gintukas mamytei jau buvo nupirkęs knygą, bet gėlių neturėjo. Močiutė sakė, kad gėlių Lietuvoje prisirinkdavo laukuose ar darželiuose prisiskindavo.

— Tai kodėl čia visi perka? — paklausė Gintukas.

— Todėl perka, kad čia didelis miestas, nėra darželių, o laukai toli, o ir ten sunku rasti.

Gintukas dabar važiuodamas galvojo, kad jis lauke galės prisiskinti gėlių ar medžių žiedų ir kartu su knyga įteikti mamytei.

Kai nuvažiavo į sklypą, saulutė jau buvo aukštai. Buvo malonu ir šilta. Senelis ir dėdė Juozas kasė žemes, mama ravinėjo uogas, o tėtis patraukė iš vietos didelį stalą, apžiūrėjo, suplakė dažus ir pasakė Gintukui, kad gražiai ir neskubėdamas dažytų, pats nuėjo pieva pakalnėn, kur šalia kelio buvo daržas.

“EGLUTĖS” ŠVENTĖ –

VISŲ VAIKŲ ŠVENTĖ VISIEMS...

Gintukas apsidairė. Toliau buvo ūkininkų trobesiai, netoli buvo kaimyno mūriniai namai, o toli buvo fabrikas. Jo aukštas kaminas palengva rūko ir tęsėsi ilga dūmų juosta, gi vandens bokštas spindėjo kaip didelis muilo burbulas. Sklypo gale augo krūmokšniai ir ąžuolai, o tarp jų vienur, kitur žydėjo laukinės gėlės. Vienos jų buvo prisiglaudę prie žemės, o kitos lingavo žiedus ant savo ilgų stiebų. Gintukas nudažė suolo atramas, tada pasidėjo ant dažų indelio teptuką ir nuėjo į krūmus. Ne, čia nebuvo daug gražių gėlių, bet iš mėlynų ir geltonų žiedų buvo galima sudaryti gražią puokštę. Gintukas nuskynė keletą, bet pagalvojęs, kad jos ligi vakaro nuvys, nutarė pasiskinti vėliau ir sugrįžo prie stalo. Kaip tik tuo metu atėjo ir tėtis pasižiūrėti kaip Gintukui sekasi ir pasakė:

— Duok teptuką, parodysiu kaip reikia laikyti, kad vienodai nudažytum.

Gintukas pasižiūrėjo, bet teptuko nebuvo.

— Kur padėjai? — paklausė tėtis, pamatęs, kad Gintukas neranda.

— Nežinau, — stebėjosi Gintukas, — aš čia pat palikau ir turėtų būti.

— Na, ir žioplas, — subarė tėtis, — kur nors nusinešei ir užmiršai.

Tuo laiku ir kiti atėjo pailsėti ir užvalgyti ir visi stebėjosi, kur galėjo dingti teptukas. Tai nebuvo brangus daiktas, bet šiuo metu reikalingas. Jeigu šiandien stalą nudažytų, tai kitą kartą kai atvažiuotų jis būtų jau sausas. Gintukas sakėsi, kad niekur teptuko nenešęs, bet palikęs prie stalo, tačiau niekas nenorėjo juo tikėti. Visi manė, kad Gintukas nusinešė į krūmus ir pametė, nes niekas čia nevaikščiojo, o ir iš viso kas tokį teptuką ims, jau greičiau dažus būtų nunešęs. Aplink juk nebuvo matyti jokio svetimo žmogaus.

Gintukui buvo graudu, jis žinojo, kad paliko, kad niekur nesi-nešė, gi dabar nėra ir baigta. O kaip tyčia ir mamytė pasakė:

— Tai vaikas, ką kur padės, tai niekada neatsimins.

Tik dėdė Juozas ir senelis Gintuką užtarė:

— Dingo tai dingo, neapstokite vaiko. Jei sako, kad paliko, tai paliko. Gal kur į žoles įkrito. Kartais po akimis guli ir nematai. Atsiras, toks čia turtas.

— Taigi, ėmė ir išgaravo, kaip vandens lašas, — pasakė tėtis, o Gintukas dairėsi aplink. Jis ir valgyt nenorėjo, jis vis galvojo, kas galėjo nunešti teptuką.

Pavalgę visi vėl nuėjo į daržą, kur daugiau kalbėjosi negu dirbo. Niekas nenorėjo skubėti, nes buvo atvažiavę daugiau poilsui, kaip darbui. Tik Gintukas buvo susirūpinęs. Visi manė, kad jis toks žioplas ir nežino ką kur pasideda, gi Gintukas norėjo tik mamytei gėlyčių paskinti ir Motinos Dieną kartu su knyga įteikti arba šiaip ant stalo pamerkti. Nepaisant, kad ir mamytė barė, Gintukas vistiek nuėjo dar paskint gėlių, bet lįsdamas per krūmus vis galvojo, kas galėjo paimti teptuką. Aplink niekur jokio žmogaus. Gintukas paskynė gėlių ir sugrįžo atgal pas nedažytą stalą. Gėles padėjo po stalą, kad ne taip greit vystų ir pradėjo ieškoti žemėje pėdų. Tačiau žolėje nieko nebuvo galima įžiūrėti. Gintukas ilgai mąstė ir dairėsi. Jis nuo stalo paėjo į vieną ir į kitą pusę, bet nieko negalėjo užtikti. Minkštesnėse vietose buvo išminta įvairių gyvuliukų pėdų. Gintukas žvalgėsi ir mąstė. Kelio vis važiavo mašinos, prie kelio daržo dirbo tėtis, stovėjo mama, kažką pasilenkę krapštė senelis ir dėdė Juozas. Iš fabriko kamino rūko dūmai ir jie taip lėtai plaukė, kad atrodė lyg didelis, tolyn besitiesias kelias. Vandens bokštas blizgėjo saulėje. Niekas nebuvo galima sugalvoti ir Gintukas vėl nuėjo ieškoti gėlių. Paėjęs gilyn į krūmus jis išgirdo švilptelėjimą. Gintukas dvi geltonas gėles nešinas paėjo to švilptelėjimo link ir išėjęs į krūmų pakraštį pamatė, kad kaimyno sklype stovėjo storas ponas ir mėtė pagali, paskui kurį bėgdavo šuo ir nučiupęs parnešdavo atgal. Gintukas valandėlę žiūrėjo ir staiga jam atėjo mintis, kad jei šuo neša pagali, tai jis galėjo nučiupti ir jo teptuką. Gintukas paėjo dar arčiau ir stebėjo. Jis nieko nedrįso kalbėti.

— Patinka šuo? — paklausė garsiai storasis ponas. — Ateik arčiau, jis nieko žmonėms nedaro.

Gintukas paėjo dar arčiau, bet sakyti nieko nedrįso. Jis rankoje laikė du laukinius žiedus ir tyliai stovėjo.

— Ateik arčiau, — tarė storasis kaimynas. — Tina puiki kalė, bet didelė vagilka. Ji ką tik nutveria, tai neša namo. Bet šiaip žmonėms nekanda.

Gintukas dabar įsidrąsino. Jis priėjo ir pasakė:

— Aš dažiau suolą ir man dingo teptukas.

— O, ji viską vagia, — nusijuokė storas ponas. — Ką nutveria, tą neša. Nors mušk. Aš mačiau, kad ji sode kažką išmetė. Einam.

Abu nuėjo į sodą ir Gintukas iš tolo pamatė begulintį teptuką. Vienas galas buvo žalias, o kitame buvo poros dantų ženklai, matyt Tina bandė pakramtyti kaip kaulą.

— Tai dabar baigsiu dažyti stalą, — nudžiugo Gintukas.

— O saugokit viską. Ji ateina tylom, nutveria ir nešas, — pasakė kaimynas, lyg niekur nieko. Jis nežinojo, kad dėl teptuko Gintukui buvo daug nemalonumo.

Gintukas grįžo, baigė dažyti stalą ir pats grožėjosi savo darbu. Po to gražiai sudėstė gėles. Iš daržo atėjo ir visi kiti.

— Va, vaikas, kad gražiai padarė, — pasakė dėdė Juozas.

— Kur gi suradai teptuką? — paklausė keli iš karto.

— Šuo Tina buvo nunešęs, — papasakojo Gintukas. Po to visi pavalgė, išgėrė "Seven Up" ir jau rengėsi sėsti į automobilį, bet senelis žiūri, kad nėra jo kepurės. Ieško čia ir čia, o nėra ir baigta. Jis aiškiai atsimena, kad buvo pasidėjęs, kai pirma užkandžiavo.

— Va, Tina ir tavo kepurę nunešė, — pasakė Gintukas.

— Tai mat kokia vagilka, — supyko Juozas, — be reikalo pirma vaiką užpuolėm.

— Taigi, atslenka tyliai, pagriebia ir bėga. Kur tu ją pastebėsi. Einam, Gintuk, ieškoti kepurės, — tarė senelis, — tu man padėsi susikalbėti angliškai.

Jie tik truputį tepaėjo kaimyno link ir sutiko jį, benešantį kepurę.

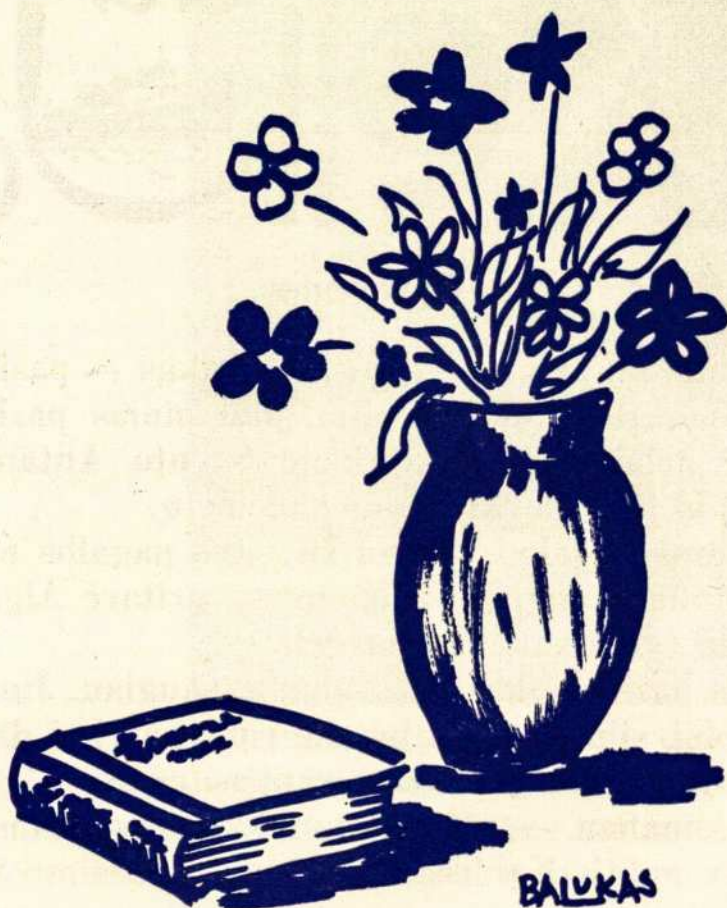
— Tikriausiai jūsų, šuo viską čiumpa, net nepatogu, — teisinosis jis.

Senelis pasiėmė kepurę, Gintukas padėkojo ir sugrįžę visi juokėsi, nes senelis būtų turėjęs naują kepurę pirkti.

Kai susėdo į automobilį grįžti namo, visiems buvo labai linksma. Saulutė nebebuvo karšta, buvo malonu ir gaivu.

— Kam tas gėles veži? — paklausė Gintuka dėdė Juozas.

— Rytoj mamytės diena ir pamersiu ant stalo, — drąsiai paaiškino Gintukas.

— Taigi, visai kaip Lietuvoj, kad darydavom, — pastebėjo senelis.

— Jeigu nebūčiau ėjęs gėlių rinkti, tai gal ir teptuko nebūčiau atradęs, — paaiškino Gintukas.

— O senelis nežinotų, kur kepurė dingo ir grįžtų namo be kepurės, kaip iš baliaus, — nusijuokė Juozas.

— Rytoj mes pietus su Gintuku virsim, nes mamytės diena, — pasakė tėvelis ir visi juokėsi.

Kai įvažiavo į miestą, jau daug kur degė raudonos reklamų šviestos. Gintukui buvo truputį graudu, kad taip greit prabėgo diena, bet kai prisiminė vagilką Tiną, teptuką ir senelio kepurę, jis nusišypsojo. Jo rankose buvo pluoštas apvytusių lauko gėlių, kurios priminė, kad ir rytoj bus linksma, nes visi gražiai švės Motinos Dieną.

A. Bendorius

— Žinai ką, Algi, — sako Antanukas — pasimelskim. Padėkokime gerajam Dievuliui, kad mums pasisekė pasprukti iš nelaisvės. Paprašykime Švento Antano, mano globėjo, kad jis ir dabar mums pagelbėtų.

— Gerai tu sakai. Tik su Dievulio pagalba mums pasiseks laimingai sugrįžti į namus, — pritarė Algiukas.

Ir abu tyliai sukalba poterėlį.

Jiems pasidarė kažkaip ramiau, saugiau. Jie pasijuto esą ne maži, silpni vaikai patekę į pavojų, bet drąsūs vyrai, globojami galingos Dievo rankos.

— Aš manau, — sako Antanukas, mes turime čia pasilikti per naktį. Kai išsišvies, tada ieškosime išsigelbėjimo.

— Ir man taip atrodo, — pritarė Algiukas.

Dabar juodu prisiglaudė viens prie kito, atsirėmė nugaromis į pušį ir taip sėdėdami ruošėsi užmigti. Bet nepraslinko nė kelios minutės, kai jie išgirdo laužomų šakelių traškėjimą, atrodė, kad lyg kažkas eina. Ištempę ausis, sulaikydami kvapą, klausėsi. Taip, aiškiai kas nors eina. Kas galėtų būti? Antanukas pakuždėjo Algiukui:

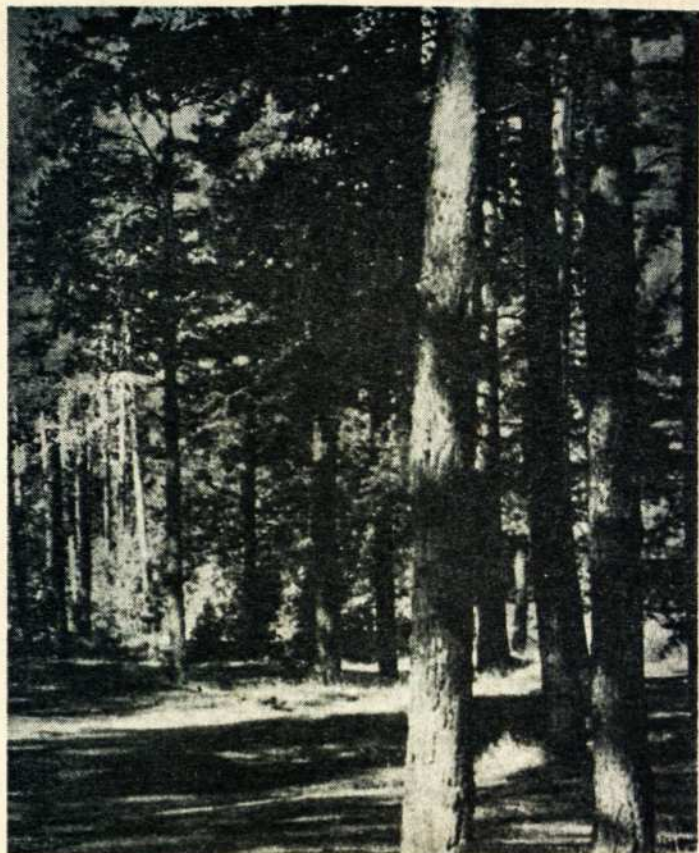
— Aš manau, kad čia ateina ne žmogus, o koks nors gyvulys.

— Ar manai, kad gali būti vilkas? — klausia Algiukas.

— Kodėl ne, gali būti ir vilkas. Užsimerkime, kvėpuokime pamažu, kad atrodytume, lyg mirę.

Jie užsimerkė ir dar labiau viens prie kito prisiglaudė.

**Druskininkų miškas,
kuriame pabėgę
nakvojo Antanukas
su Algiuku**

— Ak, kaip būtų gerai, jeigu turėtume didelę skarą apsidengti! — pagalvojo Antanukas.

Po trumpos valandėlės krūmų šakos sušlamėjo ir ateinančiojo kojų laužomos sausos šakelės dar garsiau subraškėjo. Dabar jau aišku, kad ateina link jų. Vaikai dar labiau sumerkė akis ir dar lėčiau ėmė kvėpuoti. Po akimirkos pasigirdo žingsniai. Iš garso buvo aišku, kad jie ne žmogaus, o gyvulio. Staiga jie pajuto, kad gyvulys prisitartino visai prie jų ir sustojo. Jis buvo taip arti jų, kad jie jautė jo kvapą.

Antanukas neišlaikė, ir pravėrė akis. Prieš juos jis pamatė palinkusią stirnos galvutę su dviem mažais ragučiais. O, Viešpatie, kaip gerai, kad ne vilkas, atsiduso Antanukas.

— Algi, pažiūrėk, stirna! Nesibijok. Stirna nieko nedaro. Jis ištiesė ranką norėdamas stirniukę paglostyti, bet ta išsigandusi šoko į šalį ir nuėjo savo keliu.

Dabar juodu ramiai užmigo.

(Bus daugiau)

TRUPUTĮ PAGALVOK

ŠARADA

Vandens gyvio kaulą imsi,
Vieną raidę jam nutrinsi,
Dar į medį pažiūrėsi —
Ir ant jo tu jį regėsi.

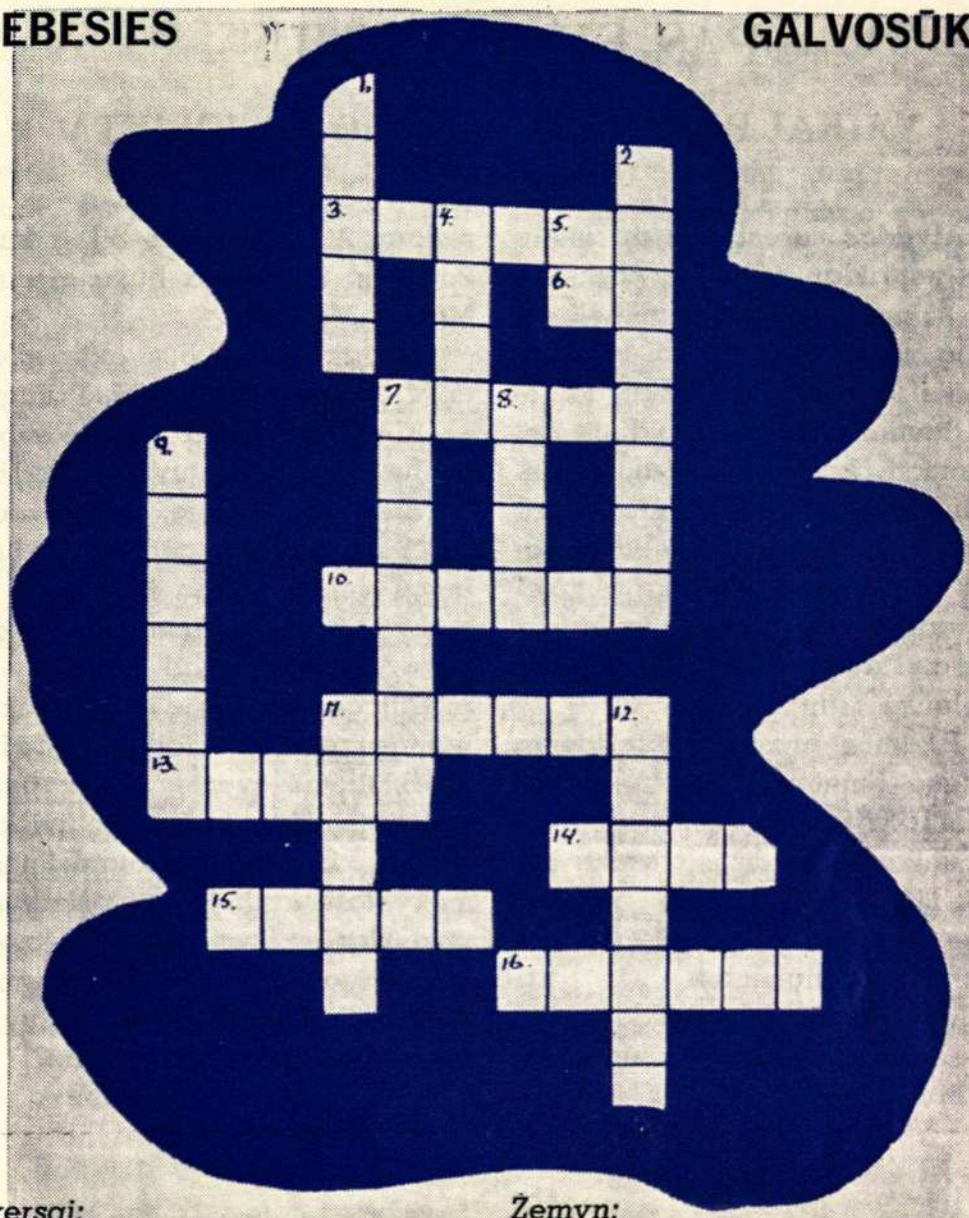

GALVOSŪKIAI

J. Minelga

1. Ant krosnelės užlipau
Ir tuoj paišinas tapau.
Vos tik pradžia man nubrauksi —
Imsiu gelti, kad net šauksi.
Vėl brauk pradžia, o ir galą, —
Tuku-tuku kurpius kala.
Bloga būtų be manęs,
Basas švęstum vardines!
2. Melsvų padangių aukšty
Dažnai matysi paukštį.
Jei nuo galvos man peši,
Prie uodegos prineši,
Tuoju šlapia pavirsiu
Ir, saulei kylant, mirsiu.
3. a) Virš miestelio skraido sakalas.
Koks to miestelio vardas?
b) Svaigina, kankina alus,
gaivina, ramina — kas?
c) Lankužėj želia vešlus atolas,
Darže jau kelia lapus — kas?
d) Kas daryti, jei kambaryje randasi kėdės?

(Atsakymai psl. 31)

Skersai:

3. Juosta išilgai jūros kranto.
6. Priešingybė prielinksniui "i".
7. Žodžiai sujungti su melodija.
10. Šis mėnuo, paukštis.
11. Vandens lašai, krintą iš debesų.
13. Senovės lietuvių šventovė.
14. Tai, ką kvėpuojame.
15. Mano sesuo yra mano motinos
16. Žemę supanti erdvė.

Žemyn:

1. Mano brolis yra mamos.....
2. Neturinti tėvelių.
4. Drėgmė per naktį uždengianti žolę.
5. Asmeninis įvardis kalbant apie trečią moterišką asmenį.
7. Daiktas šio galvosūkio vaizduojamas.
8. Kai pasiilgstu, man būna
9. Moteris, kurios vaikas aš esu.
11. Pieva.
12. Sparnais lekia.

PAS SKAITYTOJUS

VAIKAI PAMINĖJO VASARIO ŠEŠIOLIKTĄ CHICAGOJE

Alvudas surengė gražų Lietuvos nepriklausomybės paskelbimo 45 metų sukakties minėjimą. Daug vaikų seniai ruošėsi šiai šventei. Mokėsi lietuviškų dainelių, tautinių šokių, vaidinti, deklamuoti, kalbą pasakyti, ir piešinius darė parodai. Visi laukė vasario 17 dienos Gage Parko salėje viešai pasirodyti, ką išmoko ir padarė. Atėjo visų laukiama diena. Daug vaikų su tėveliais suplaukė į minėjimą.

Iškilmės prasidėjo prezidento Antano Smetonos maršu — DU BROLIUKAI. Akordeonu grojo D. Barzdukaitė. Į salę įėjo vaikų būrys. Lietuvos trispalvę vėliavą nešė tautiniai pasipuošę V. Nakas ir S. Valiukėnas.

Lietuvos himną sugiedojo visa salė. Amerikos himną sugiedojo K. Braždžionytė. Maldos žodį ta-

rė kun. A. Tamošaitis, S.J. ir kun. P. Dilys. Sugiedota buvo giesmė Marija Marija.

Nepriklausomybės aktą skaitė M. Pakalniškytė ir M. Drunga.

Minėjimo kalbą pasakė Žibutė Jurėnaitė: "Lietuva iš žodžio ir rašto." Paminėjo, kad ji nėra mačiusi Lietuvos padangės, Lietuvos veidą pažino iš tėvelių ir mokytojų pasakojimų, iš knygų rašto. Priminė, kad Lietuva vėl reikalinga naujų didvyrių, laukia ir mūsų jaunųjų talkos. Minint šią Lietuvos šventę, reikia pasižadėti išmokti gražiai lietuviškai kalbėti ir rašyti. Lituanistinėse mokyklose kalbėti lietuviškai nevien klasėse, bet pertraukų metu koridoriuose. Jei mes savose mokyklose nebekalbėsime lietuviškai, tai kur bes bekalbėsime?

A. Zygas padeklamavo —

Voverytės — Krygeriai, tik ką užsiprenumeravę "Eglutę"

"Laisvinkim žemę Lietuvos", Rutkaitė, L. Lapinskaitė, Ž. Stonkutė ir K. Sipavičiutė kartu padainavo: "Tėvų nameliai", "Tau, brangi tėvynė ir "Ten kur žaidžia Nemunėlis". Akordeonu pagrojo: E. Šilkaitis — "Motule mano" ir J. Dausekaitė — "Ant kalno karkalai siūbavo".

Alvudo rašinėlių konkurse dalyvavę vaikai buvo apdovanoti už rašto darbelius: Kodėl aš turiu kalbėti lietuviškai?; Kodėl aš turiu klausyti tėvėlių ir mokytojų? ir Kodėl aš turiu melstis lietuviškai? Parašė šie vaikai: B. Bružaitė, D. Petersonaitė, A. Plioplys, K. Brazdžionytė, M. Girginaitė, K. Ruikytė, R. Plioplytė, ir A. Pakalniškis.

Kiekvienas gavo po gražų spausdintą pažymėjimą su Alvudo vadovybės parašais ir dovanėles: kotelį, knygutę — "Gulbė karaliaus pati" ir laikraščio

prenumeratą "Eglutė" arba "Skautų Aidas".

Vaikų teatras suvaidino vaizdelį, "Po svetimu dangumi" — B. Pacevičiaus. Vaidino šie vaikai: D. Petersonaitė, B. Mitkus, J. Milavickas, A. Rutkutė, Z. Barzdukaitė ir trys sesutės Bružaitės. Mokiniais buvo visas būrys vaikų prie kurių prisijungė ir daug svečių.

Buvo ir vaikų pašybos parodėlė. Dalyvavo šie vaikai: Ž. Jūrėnaitė, M. Pakalniškytė, R. ir G. Meleckaitės, D. ir A. Žukauskai, Brazdžionytė, V. ir A. Svidriai, A. Pakalniškis, B., M., ir D. Bruzaitės, A. ir V. Zigai. Sunešė virš šimto įvairiausių piešinių. Su įdomumu žiūrėjome į darbelius.

Ruošiant šios šventės programą daug pasidarbavo Alvudo vadovybė, mokytojai, artistai ir muzikai. Jie mokė mus dainuoti, šokti ir vaidinti. *Miškų Gėlė*

MŪSŲ KŪRYBA

LIETUVĖ MOTINA

Pasaulyje gyvena daugybė gerų žmonių, bet iš jų mums ir visiems geriausia yra Motina.

Motina visados apie mus rūpinasi ir meldžiasi, kad mes liktume gerais lietuviais. Mūsų Motina visada moko mus vaikus lietuvių kalbos.

Lietuvė Motina išvargusi nuo darbo meldžiasi į motiną Mariją, laikydama rankose rožančių. Ji prašo, kad Marija globotų jos vaikus.

Lietuvė Motina per amžius yra daug kentėjusi. Skausmas jai spausdavo širdį, kai matydavo, kad jos vaiką veža į Sibirą už lietuvišką knygą. Kiek rūpestio turėdavo Motina, išleisdama savo sūnų tėvynės ginti. O kiek naktų nemiegodavo, belaukdamą jo sugrįžtant.

Motina ir šiandien su ašaromis akyse vaikučiams sako:

— Jūsų tėvynė ne prie Reino ar prie Dunojaus, Jūsų tėvynė ne prie Amazonės ar Mississipės

ar dar kitur. Jūsų tėvynė yra, buvo ir bus ten:

Kur bėga Šešupė,
kur Nemunas teka,
Kur broliai artojai
lietuviškai šneka,
Kur skamba po kaimus
Birutės daina.

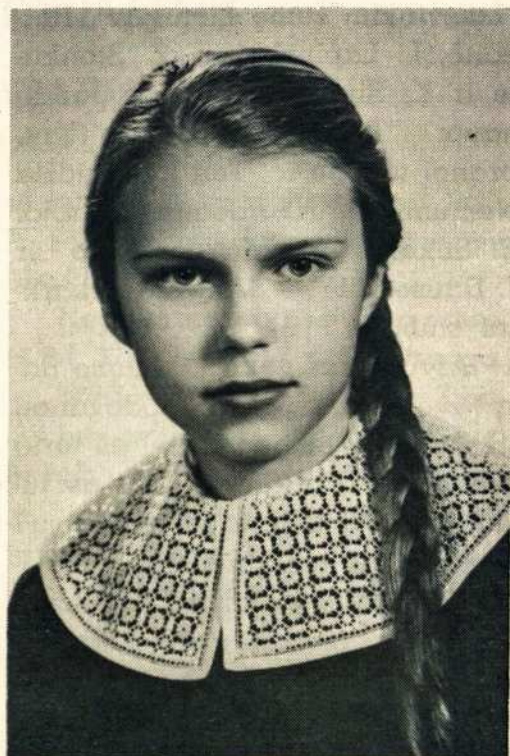
Mūsų Motina turi brangiausių mums turtą šiame pasaulyje ir tai yra meilė. Motinos meilė yra begalinė. Visada mūsų Motina mums pataria ir suramina. Todėl mes turime visados savo Motiną mylėti ta pačia begaline meile, kurią ji mums parodo.

Kiek daug pasaulyje našlaičių, kurie nepažino Motinos gerumo ir meilės. Todėl kiekvieną dieną mes turime dėkoti Dievui, kad turime tokią gerą Motiną.

Rimas Černius
6 skyriaus mokinys
Chicago, Illinois

LIETUVĖ MOTINA

Kiekviena tauta myli ir gerbia savo Motinas, nes tik nuo jų priklauso tautos dvasinė stiprybė. Juo kilnesnė Motina, tuo kilnesnė tauta. Kažin, kaip būtų išsilaukusi Lietuva, jei ne Lietuvė Motina. Ji, o ne kas kitas, mokė vaikus lietuviškai iš maldaknygės, kartu mokydama ir apie Dievą. Didžiausieji mūsų tautos žadintojai turėjo pasišventusias motinas. Nepriklausomą Lietuvą kuriant, Lietuvė Motina prisidėjo, mokydama savo vaikus siekti kilniųjų idealų. Tik su jos pagalba tauta pasiekė aukštos moralės.

Živilė Bilaišytė

lės. Rusams antrąjį kartą užėmus Lietuvą, ir vėl Motina visomis išgalėmis stengėsi padėti partizanams — tiems drąsiems lietuviams kovotojams, kurie, taip kaip ir ji, siekė Lietuvos labo. Ne viena Motina už tai buvo ištremta į tolimą Sibirą. Ir dabar ji meldžia Aukščiausiąjį, kad dar kartą prieš mirtį pamatytų tą brangią šalį.

Ir šiame laisvame pasaulyje mūsų Mamytės moko, prašo ir bara mus, kad tik kalbėtume lietuviškai. Jos su didžiausiu pasiukojimu veža vaikus į lituanistines mokyklas, ansamblius ir parengimus, kad mus išsaugotų Lietuvai Tėvynei.

Živilė Bilaišytė, 11 m.
Chicago, Illinois

PAŠTO *Deputė*

Gyvasis paveikslas šių metų
Šv. Kazimiero šventės minėjime
Adelaidėje, Australijoje.

Miela "Eglutė",

Labai atsiprašau, kad niekad
nesiunčiu laiško Tau. Prašau, at-
leisk man, kad buvau negera.

"Eglutė" yra labai graži. Joje
yra daug gražių pasakų, eilėraš-
čių ir paveikslų (jos irgi įdo-
mios). Kiekvieną mėnesį aš vis
laukiu "Eglutės" ir kai ateina —
didelis džiaugsmas.

Kiekvieną kartą, kai aš paimu
į rankas skaityti "Eglutę", aš pri-
simenu tas geras seseles, kurios

duoda man didelį džiaugsmą, ir
kitiems vaikams.

Jūsų
Vida Galénaitė, 9½ m.
Chicago, Illinois

Brangi Redaktorė
ir Administratorė,

Linkiu Jums nepavargti Lietu-
vybės darbo laukuose ir toliau
tęskite "Eglutės" tobulinimą. "Eg-
lutė" su kiekvienu numeriu daro-
si vis puikesnė ir mūsų mažajam
lietuviškam jaunimui malonesnė.

Didelis ačiū už tai Jums.

A. Razma

P. S. Siunčiu 10 dolerių čekį "E"
garbės prenumeratai.

Mielos Seseles,

Siunčiu 4 dolerius už 1963 me-
tų "Eglutę". Rūta (Kuncaitytė)
prašo manęs parašyti, kad jinai
yra 8 metų ir lanko trečių skyrių
pas Seseles. Rūta moka gerai
lietuviškai kalbėti ir turi penkių
metų broliuką Gintarą. Šeštadie-
niais abu lanko lietuvišką mo-
kyklą.

Su pagarba

Rūtelės Mama

Winnipeg, Canada

GALVOSŪKIŲ ATSAKYMAI

Mislės: psl. 12. — 1. Vežimo ratai; 2. Augas žirnis (uodega — jo ūseliai);
3. Medžio šerdis; 4. Smuikas; 5. Akys; 6. Slenkstis; 7. Riešutas ir jo bran-
duolys; 8. Vyšnia; 9. Morka; 10. Kaminas.

Truputį pagalvok: psl. 26. — Sarada: Ašaka — šaka. Galvosūkiiai: 1. Puo-
das - uodas - oda; 2. Aras - rasa; 3. (skaitoma atvirkščiai) a) Salakas, b)
sula, c) salota, d) sėdėk.

Debesies galvosūkis: psl. 27. — Skersai: 3. Nerija, 6. iš, 7. daina, 10. gegu-
žė, 11. lietus, 13. alkas, 14. oras, 15. duktė, 16. dangus. Žemyn: 1. sūnus, 2.
našlaitė, 4. rasa, 5. ji, 7. debesis, 8. ilgu, 9. motina, 11. lanka, 12. skrenda.

ALP 1785

Larch

Gegužio ŠVENTĖS**ir VARDINĖS**

1. **ŠV. JUOZAPO DARBININKU GLOBĖJO ŠVENTĖ**
Zigmantas, Grata / Žilvinas, Vidmanė
2. **Atanazas, Mafalda / Eidmantas, Meilė**
3. **ŠV. KRYŽIAUS ATRADIMAS**
Juvenalis, Ventūra / Arvydas, Diva
4. **Florijonas, Monika / Beržas, Mintautė**
5. **Pijus V, Krescencijona / Barvydas, Neris**
6. **Evodas, Prudencija / Rokantas, Arga**
7. **Stanislovas, Domitilė / Butautas, Rimta**
8. **Akatas, Ida / Minigaila, Audrė**
9. **Grigalius iš Nazianzo / Džiugas, Austė**
10. **Izidorius, Solangija / Putinas, Suvaids**
11. **Pilypas ir Jokūbas, Principija / Eidivydas, Mara**
12. **MOTINOS DIENA**
Nerėjas, Imelda / Vaidutis, Roma
13. **Robertas Bellarminas, Merevana / Surminas, Alvydė**
14. **Bonifacas, Petronelė / Gintaras, Milda**
15. **Jonas Krikštytojas Lasalietis / Algedas, Jaunutė**
16. **Ubaldas, Jonas Nepamukietis / Vaidimantas, Bitė**
17. **Paskalis Bailonas, Bazilė / Virkantas, Gaila**
18. **Venantas, Elgiva / Erdvilas, Rytė**
19. **Celestinas, Pudencijona / Gilvainas, Taura**
20. **Bernardinus Sienietis, Hildegarda / Eidvilas, Vygintė**
21. **Teobaldas, Izberga / Vaidivutis, Vydminė**
22. **Venustas, Rita / Eimantas, Jovilė**
23. **ŠEŠTINĖS**
Andriejus Bobola / Gertautas, Augmantė
24. **Gerardas, Paladija / Algirdas, Gina**
25. **Urbonas I, Grigalius VII / Almantas, Danutė**
26. **Pilypas Neris, Jieva / Eiviltas, Kinta**
27. **Bedas, Restituta / Gindas, Aldona**
28. **Augustinas, Podijus / Jogirdas, Rima**
29. **Marija Magdalena Pazietė / Algedas, Erdvilė**
30. **VAINIKU DIENA**
Feliksas, Joana Arkietė / Vyliaudas, Gražina
31. **MARIJOS KARALIENĖS ŠVENTĖ**
Angelė, Kancijus / Gintautas, Agila

**“EGLUTĖ” SVEIKINA VISUS,
KURIE ŠVENČIA VARDINES!**

91.189340